

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 419/2019
23.04.2019. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Биљане Синановић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљене АА, због продуженог кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Гордане Јовановић, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 174/17 од 10.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1030/18 од 06.12.2018. године, у седници већа одржаној дана 23.04.2019. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Гордане Јовановић, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Сомбору К 174/17 од 10.09.2018. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1030/18 од 06.12.2018. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору К 174/17 од 10.09.2018. године, окривљена АА оглашена је кривом због кривичног дела проневера у обављању привредне делатности у продуженом трајању из члана 224. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ за које јој је изречена условна осуда, тако што јој је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљена у року проверавања од три године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и ако оштећеној "ББ" ... у року од једне године не уплати износ противправно стечене имовинске користи од 634.324,00 динара, јер ће јој у противном условна осуда бити опозвана, а казна стављена у изглед извршена. Окривљена је обавезана на плаћање трошкова у износу од 40.000,00 динара, као и судског паушала у износу од 8.000,00 динара у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде, док ће се о трошковима пуномоћника оштећеног одлучити накнадно, посебним решењем.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 1030/18 од 06.12.2018. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљене АА, адвоката Гордане Јовановић и пресуда Основног суда у Сомбору К 174/17 од 10.09.2018. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднела је бранилац окривљене АА, адвокат Гордана Јовановић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тач. 1), 9) и 11) ЗКП, повреде кривичног закона из члана 439. тач. 1) и 2) ЗКП и повреда одредаба члана 441. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног у смислу одредби члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је у смислу одредбе члана 490. ЗКП одржао седницу већа, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП није обавештавао Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа Врховни касациони суд је размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљене АА, адвоката Гордане Јовановић је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП бранилац окривљене АА у захтеву наводи да је суд прекорачио објективни идентитет оптужбе обзиром да јавни тужилац у измењеном оптужном акту није назначио укупан износ прибављене противправне имовинске користи, већ је то суд учинио у побијаној пресуди.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 420. став 1. ЗКП прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесеној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Овом законском одредбом постављен је, између осталог, захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде, који се заснива на оптужном начелу по коме нема поступка без овлашћеног тужиоца и по коме тужилац одређује предмет суђења, а све у циљу спречавања мешања основних процесних функција, односно преношења функције оптужбе на суд и тиме делимичног спајања двеју процесних функција које се искључују.

Следствено изнетом, објективни идентитет између оптужбе и пресуде постоји уколико пресуда има за основу не само идентичан догађај из прошлости, већ не сме изаћи из чињеничног описа тог догађаја како га је дала оптужба и то посебно у погледу радње

извршења, а у супротном, суд нарушава законом постављени захтев објективног идентитета између оптужбе и пресуде.

Сходно наведеном, по оцени Врховног касационог суда суд тиме што је у изреци правноснажне пресуде сабрао износе наведене у измењеном оптужном акту јавног тужиоца није прекорачио објективни идентите оптужбе, имајући у виду да је тако измењен чињенични опис кривичног дела из изреке пресуде остао у границама чињеничног основа јавне тужбе, тј. у границама чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а ово тим пре што појединачни износи одговарају у потпуности збиру, управо како је наведено у измењеном оптужном акту.

Стога Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљене да је побијана правноснажна пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП у вези члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП бранилац окривљеног у захтеву истиче да је на радње окривљене описане у изреци правноснажне пресуде погрешно примењен кривични закон када су исте правно квалификоване као продужено кривично дело проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. КЗ у вези члана 61. став 5. у вези става 1. КЗ обзиром да код окривљене није постојао јединствен умишљај као битан елемент продуженог кривичног дела, указивањем да се код продуженог кривичног дела рокови застарелости морају рачунати за сваку појединачну радњу извршења која улази у правну квалификацију продуженог кривичног дела стајући на становиште да је наступила застарелост кривичног гоњења за "све евентуално извршене радње 2009. године".

Одредбом члана 61. став 5. КЗ прописано је да ако продужено кривично дело обухвата кривична дела чије је битно обележје одређени новчани износ, сматраће се да је продуженим кривичним делом остварен збир износа остварених појединачним кривичним делима уколико је то обухваћено јединственим умишљајем учиниоца.

Како се у конкретном случају ради о кривичним делима чије је битно обележје одређени новчани износ, а све кривично-правне радње су неспорно обухваћене јединственим умишљајем окривљеног, а што произилази из околности да је исплатом нето зарада окривљена била у обавези да истовремено уплати и обрачунати порез на исплаћене нето зараде, што није учинила, при чему је без утицаја чињеница да је предузеће било у блокади, то је, по оцени Врховног касационог суда правилно нижестепени суд применом наведене одредбе члана 61. став 5. КЗ сабрао појединачне износе из сваке радње кривичног дела у питању и дошао до износа прибављене противправне имовинске користи у укупном износу од 634.324,00 динара, што чини битно обележје кривичног дела проневера у обављању привредне делатности из члана 224. став 2. у вези става 1. у вези члана 61. став 5. у вези става 1. КЗ у продуженом трајању.

У таквој ситуацији, дакле, када због постојања јединственог умишљаја као једног од услова за постојање продуженог кривичног дела, сва кривична дела која су ушла у

састав продуженог кривичног дела чине једно кривично дело као целину, застарелост кривичног гоњења се не може рачунати за сваку појединачну радњу, већ за кривично дело као целину, због чега, с обзиром на висину запрећене казне затвора од једне до осам година сходно одредби члана 105. став 4. КЗ није наступила апсолутна застарелост кривичног гоњења.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП бранилац окривљене у захтеву не указује конкретно због чега сматра да дело које је предмет оптужбе по закону није кривично дело, већ истиче да је суд погрешном оценом изведених доказа погрешно утврдио да окривљена АА – административни радник може да буде извршилац овог кривичног дела.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде закона из члана 441. ЗКП бранилац окривљене не указује конкретно о којој повреди закона из члана 441. захтев подноси, а из образложења захтева и навода да суд није на поуздан начин утврдио висину прибављене противправне имовинске користи посебно имајући у виду да се и вештак у свом налазу јасно изјаснио који су новчани износи спорни, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтевом оспорава чињенице и околности од значаја за утврђивање висине прибављене противправне имовинске користи, што представља чињенично питање.

Међутим, како одредбом члана 485. став 4. ЗКП која таксативно прописује дозвољене разлоге због којих окривљени преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, као ни по основу погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања, то се Врховни касациони суд у ове наводе захтева није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Зоран Таталовић,с.р.